

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΙΚΑΡ

Η ΝΕΚΡΩΖΩΝΤΑΝΗ

ΙΑ χρονιά, είχα πάει να περάσω τις γιορτές των Χριστουγέννων σ' ενός στενού φίλου μου τον Πύργο. Σκαρφαλωμένος σε μία χιονομένη κι' άποξηνη βουνοπλαγιά των Γεβεννών αυτός ο πύργος, με τις ξερατισμένες επάλξεις του γεμάτες κοινοβιγίες, που ξεφύσαν πένθιμα στις άτελειωτες εκείνες χειμωνιάτικες νύχτες. Γέμιζε με τρόμο ύπερφυκό τη φαντασία όλων μας. Φοβόμην αληθινά να κοιμηθώ μόνος μου στον άπεραντο κοκκόνα, τον όποιον μου είχε παροχωρήσει η ευγένεια των οικοδεσποτών, και κάθε βράδυ επίτηδες τραβούσα τη συσκευή, για να είμαι περισσότερο όραμα μαζί με τους άλλους.

Τις παριόντες των Χριστουγέννων ή κατάστασις άλλαζε λιγάκι. Ο κοσμοκόσμος και φιλόξενος φίλος μου, καθώς και η χαριτωμένη άκούραστη σφεγγός του, γνώριζαν πολύ κόσμο και φρόντιζαν να τους καλόν τον πύργο τους, κάτι τέτοιες εορτάσιμες ημέρες. Άνάσσει, λοιπόν, στους καινούριους έπισκεπτες, που μας ήρθαν καλεσμένοι, βουκόταν και μία νεαρή κυρία, εξαιρετικής καλλονής κι' άρχοντιάς, λιγάκι μελαγχολική, κάπως ψυχρή, αλλά και με έκφραση μεγάλης καινούσης στο διακριτό χλομό πρόσωπό της. Λεγόταν πριγκίπισσα Βαλερία Όρσινι και μόλις πρό όλίγων μηνών είχε παντρευτή τον κόμητα Όκτάβιο Νουβοδάορτε.

Μιά βραδιά, μετά τα Χριστουγεννα πειά, άπαλλαγμένοι από τα δευνά της πολυήμερης νηστείας και ζεσταμένοι από μία θαλασσία φρονιά στο ζεστό κι' από σπιθοδόλο κρασί στα ποτήρια μας, είχαμε άνοιξει μία τοίμηρη συζήτηση. Μιλούσαμε για έμφανιστες φαντασιώσεις, για βουκόλακες, για καλοκαινιάζωρες κλπ., θέματα, δηλαδή, τα όποια ταίριαζαν για τις μέρες αυτές των Χριστουγέννων, αλλά τα όποια ούτε καν τολμούσαμε πριν να βίξουμε, όσο είμαστε λίγοι στον πύργο.

Άφου είχαμε πολλές και διάφορες σχετικές ιστορίες κι' ανέκδοτα ο καθένας μας, άξαφνα ή σιωπή ή τότε πριγκίπισσα είχε γαλήνια κι' άλλά, σε μία στιγμική γενεσις σιωπής :

—Κι' έμένα, πού με βλέπετε άνάσσει σας, έδω, είμαι φάντασμα... βουκόλακας... "Η κάτι τέτοιο, τελειοάντων..."

"Η άπόσπηση καλλονή της κι' η διακριτή μελαγχολική ομορφιά της, μας άνάγκαιζε πάντα να της δείχνουμε άπερίοριστο σεβασμό κι' άπερίοριστο έπισης θαυμασμό. Γ' αυτό τα άλλωστα αυτά λόγια της, που τα πρόφερε με τόση άταραχία και άπλότητα, κυριολεκτικά μας άνατρώγισαν ! Κι' ένω την κυττώσαμε έντρομοι και με καρδιοχτύτι, εκείνη χαμογέλασε μελαγχολικά κι' έλεγε :

—Ναι... Πέθανα... Έθάφτηκα για δύο - τρεις ημέρες στον οικογενειακό μου τάφο — στη Φλωρεντία — κι' έπειτα άναστήθηκα εκ νεκρών... "Η ίσως να βουκόλακας... Μά δεν είπαμε να θορυβήστε, κύριοι... Ούτε κι' έσεις, φίλες μου, να χλωμάστε έτσι... Δεν έχετε πεσιθή τόσες ημέρες, ότι είμαι άκίνητη τελείως !..."

"Έξασκολευόμαστε όλοι, άβρονοι και λαχναρισμένοι, να την κυττώμε με φρίκη. "Ηταν τρελή ! Άποκλειόταν ένα τέτοιο πράγμα, για μας τοιούταστον, οι όποιοι τόσες ημέρες την συναναστρεφόμαστε κι' είχαμε καταγοητευθή από την καλλονή της κι' άπ' τη χαριτωμένη ήρεμη, συνδιόλεξή της. "Όστόσο, άν δεν ήταν τρελή, ή ιδέα έμνος πός ή θεατική εκείνη έπαρξες είχε κατεβή στον τάφο, μάς προξενούσε έναν ύπερφυκό τρόμο, που μάς πάγωνε ως τα κόκαλα !..."

—Έπιρός, φίλε μου ! έστε με ήρεμη ένδιμια ή πριγκίπισσα. Θάφορος !... Μη με ξερακίζετε όμως με τον άπληγαν, πριν άκούσετε την ιστορία μου... Νά σας την διηγηθώ, λοιπόν, κι' έπειτα βλέπουμε τις έντιμώσεις σας !..."

Δέν ξέρω τι έκαναν οι άλλοι, μά εγώ θέωρησα φρόνιμο να άδειάσω δυό τεράστια Μεσοαμια ή πλάταλα κρασοπό ως κάτω, για να μπορέσω ψύχωνα μ' άκούσει τη φρικαστική διήγησι της πριγκίπισσας. Και στηλαμένους τόρα, θαλασμένους καλά από το σπιθοδόλο ποτό έναντιον κάθε συγκανήσεως, την άκουσα — την άκούσαμε — να λέη τα έξης :

—Από μικρό κοριτσάκι άκόμη, στη Φλωρεντία, είχα για σύντροφο της παιδικής ήλικίας μου τον Όκτάβιο Νουβοδάορτε, τον σημερινό δηλαδή σφεγγό μου. "Ηταν γιος ενός ευγενεστάτου υπατάχτου, άνεπιλήτου, άρχιστάτης οικογενείας, αλλά ξεπεμμένο οικονομικάς πλεον, του κόμητος Νουβοδάορτε. Το μέγαρό του ήταν πλάι στο παλιό άνάκτορο μου, οι κήποι μας χωροάδονταν από έναν άπλο σιδερένιο φράχτη κι' έτσι βλέπομην καθημερινώς με τον παιδικό μου φίλο και συμμεριζόμενος τα παιχνίδια του, όπως κι' εκείνος τα δικιά μου... Δεν νοιώθαμε καθόλου πώς κωλύσαν τα χρόνια, ούτε και ότι μεγαλώνουμε έντομιατά. "Η άδωδες ψυχές μας, γεμάτες πάντα από άμοιβαία στοργή κι' από άμοιβαίες τρυφερότητες, έδλεπαν ψύχωνα το πέρισμα των χρόνων. Το μόνο που άσθαντόνισαν, όσο μεγαλώναμε, ήταν ότι δεν θα μάς χωρίσει πειά τίποτε στον κόσμο κι' ότι θα πεθαίναμε κάποτε άχωρίστος, όσο άχώριστοι είχαμε ζήσει ως τότε... "Όστόσο, φανταστήτε τον πόνο μου και την άνεγκρήνη κατάληξή μου, όταν με φώναξε κάποιον μέρα στο γαρφειό του ο πατέρας μου. "Ακονώνητος λιγάκι, ψυ-

χρός και σε μένα άκόμη, που ήμουν μοναχό παιδί του, άδοτηρός κι' άταρχικός στην καλή μητροπεία μου και σ' έλο τον άλλο κόσμο, μου έντένες πάντα έναν άόριστο φόβο κι' έναν βαθύ σεβασμό... Κι' ένω στεκόμην μουνδιασμένη μπροστά του, εκείνη την άτασία ήμέρα, μου έλεγε έτσι στεγνά, όλιγόλογα :

»—"Η κόρη του πριγκίπτος "Όρσινι ποτέ της δεν θα πάρη τον γιού ενός κόμητος... "Αφήνω το γεγονός της φτώχειας των Νουβοδάορτε στην άση... Ούτε και ταριάζει σε μία πριγκίπισσα της ήλικίας σου να παιδιάζη έτσι και να εκτίεται με τη συντροφιά ενός νέου, όμοιον παλιπρασιού πειά... "Από σήμερα θ' άλλάζουν δια !..."

»...Φίλοι μου, παρ' όλη την άπόγνωσι μου, τα δάκαρά μου και τις βιασιές μου, δεν μπόρεσα να μαλώσω την άκαμτη καρδιά του πατέρα μου... "Ίσα - ίσα, αυτή ή άτελειπία μου τον έκανε να νοιώσει σε όλη την έξασί του το μέγεθος του ασθιματός μου για τον άγαπημένο μου "Οκτάβιο... Κι' έτσι έλαβε τέτοια προφυλακτικά μέτρα άσπληροτότων περιορισμού για μένα, όστε οί ήμνες κωλύσαν διαρκώς μένα σε διάκρια και μαρσιού, χωρίς να μπορέσω ούτε καν μία φορά ν' άντιγράσω τον παιδικό μου φίλο... Μιά ήμέρα, επίτηδες, κάποιον γορησία ίππρητήριά μας, την όποια πάντα σεβόμην όσο κι' εκείνη με' άγοιστες, ξεφύγε την τρυφερή και άδιόλεκτη έπιτηρησή της μητέρας μου και με πλίσαισε προφυλακτικά, δίνοντάς μου ένα χλωδολιωμένο χαρτάκι. Δεν χρωστάω να την ρωτήσω τί ήταν, γιατί οί βίαια παύσι της καρδιάς μου και ή ξαρική χλωμάδα μου, μου το φανερώσαν άμισως... Τραβήχτηκα σε μία γωνία και να τί διάβασα σ' εκείνο το χαρτάκι :

"Έπλευκά μου Βαλερία... Νοιώθω το σπαράγμό σου, όσο κι' έσύ τον δικό μου... "Ο πατέρας σου δήλωσε κατηγορηματικά στον πατέρα μου ότι έπαύεται και την ίδια άκόμη ένω πιθανό γάμο μας... Φέλιχο για τον Προσοσαστριακό πόσιμο, ασπληροτότων στον στρατηγό Λωδών... "Έπιρός ή δόξα κι' οί γρηγορο προβήσασμοι, να μ' ενοήσουν... Κι' έπιώς έπισης, άν ζήσω, να γυρίσω σ' ένα χρόνο κοντά σου διαφορετικός άπ' ότι είμαι τώρα... Προσευχόμην για μένα και για την εύτυχία μου... Δού φορές το μήνα θα σου γράφω πάντα, στη διεύθυνση της καλής αυτής γρηγορίας, την όποια άντημερη γενναϊοδόρα για την τόση καλωσύνη της. "Σε τον θάνατο δικού σου, ύποκόμης Νουβοδάορτε."

»Φανταστήτε την εύτυχία μου και τις τρελλές έλπίδες, που πλημμύσαν την ψυχή μου, μόλις διάβασα εκείνο το γραμματάκι... Μά έμπιστοσύνη τόρα στο μέλλον, άφρηνα τοίς ήμνες να κωλύον και ζούσα διαρκώς με τη γλυκιά προσδοκία των έπιστολών του, παρκαλύδοντάς το Θεό θεομά να τον φυλάη από κάθε κίνδυνο... Μά έφτασε και μία έποχη καταρμένη, κατά την όποια ή καρδιά μου μάταιο μάταιο... Δού ήμνες μαύροι είχαν κωλύση από την ήμέρα της τελευταίας του έπιστολής, κι' έτσι είχα χάσει πειά κάθε έλπίδα να μάθω νέα του. Συγγρηνος στο διάστημα αυτό των δυό μηνών, ο πατέρας μου δεν έπαυε να έπαινη έναν ξεθάδελο μου μακαρινό, τον πλουσιότατο δούκα "Ερβάντι, ο όποιος θάρχονταν σε λίγες ήμέρες... Δού μάς διη από την Τουκάνη, Πραγματικά, ο "Ερβάντι μάς ήθελε άξωνα ένα βράδι, κι' ο πατέρας μου τοίτανε λιαιπόρ τραπέζι, καθίζοντάς τον στα δεξιά μου. "Ηταν λιαιπόρς κι' άμορφος νέος, αλλά τα μάτια του είχαν κάτι το φεγγαλό και ή κάποις ύπολη μορφή του μου προξενούσε άνταλάθεια... Κατά το τέλος του φαγητού οί ήμνες άνατάραχτες... Κατά το τέλος του φα-

γητού κι' άφου προστάθηκες να μου φανη όσο μορφοσε πιο εύχρηστος, έστε στα τελευταία, έτσι στην τέλη και με προσποτική άδιαφορία :

»—"Αλήθεια, θεέ μου, πρέπει να συγχαρή τον γειτονά σου... Δεν λέγατα κοιζού κόμης Νουβοδάορτε !... Πρώ 15 ήμερών έβιαθα τόση γάμισος του γιού του στη Βιέννη, με μία άνημιά του στρατηγού Λωδών, όμοιωτάτη νέα και πλουσιωτάτη... Μά..."

»Δέν έλεγε άλλα, γιατί εγώ χλωμάσα άπότομα σάν νεαρή και κωλύστικα λιπόθησι στο λάτομα !... "Όταν συνήλθα, ή άδοτηρή μορφή του πατέρα μου, οικυμένη με άσυνήθιστη τρυφερότητα έπάνω μου, με κυττώσε ερωτηματικά και τα χείλη του ψυθόρα :

»—"Όστε τον άγαπιστο, λοιπόν, τόσο αυτόν τον έπίορσο ; Και του μένεις ποτή τόσους ήμνες, ένω έκείνος σε ζέγασε κούλας και παντρετήρια με άλλη ;... Βέβαια, δεν θα έπέτρεπα ποτέ τον γάμο σου μαζί του, έκείνος όμως όφειλε να σου μείνη πιστός και τίμιος σάν έφους !..."

»Δέν βήρηκα τίποτε ν' άπαντήσω στην άμειλητη λογική των έπισηρημάτων του πατέρα μου και σπαργαμένη, καθώς ήμουν, παραδέχτηκα χωρίς πολλές άντιφροσεις την... την τέλει των γάμων μου με τον δούκα "Ερβάντι για το τέλος του μηνός... "Η συγκανήση σκηνη έφτασε, όποτε από μία διαρκή και πολυήμερη άγονία μου. Μά την ώρα που ο έπισκοπος εύλογούσε την έννοιά μας κι' εγώ στρεφόμην μουνδιασμένη στο μπράσο του σφεγγό μου, εδρα σε μία γωνία την όχη κι' άγαμολασμένη μορφή του "Άλλου, του άλλου άγαπημένου μου κι' ασύλοτου, να με κυττώσε με άνεκράστη πίκρα κι' έπιπληξή !... "Όλα άκούτινασαν τότε μπροστά μου ή γή σάλεψε, τ' αυτιά μου βούξεν και ψηγόντας μία γορηή κραγή, κωλύστικα στις πλάκες άψυχη !..."

Κυττώσαμε όλοι χλωμάκι την πριγκίπισσα, που δάροσε σιωπηλά. Την παρκαλέσαμε να μ' συνεχίση την τραγική διήγησή της, μά εκείνη, με ένα άρχισμο χαμόγελο στο πρόσωπο, έλεγε :

—Είμαι εντιμωμένη πειά κι' έτσι δεν με μέλλει... "Άλλωστε, ή συνέχεια εντε γορηή και θα σας την πω με λίγα λόγια, όπως με λίγα λόγια

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

0-7	1/2	10/20	1/4
180	2/3	239	2/5
423	3/4	239	2/5
32	1/10	239	2/5
11	1/10	239	2/5

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΑ

Μία ευχάριστη είδηση δημοσιεύθη τις ημέρες αυτές στις εφημερίδες. Πρόκειται περί της επίσημου και ρητής διαβεβαίωσης του κ. Υπουργού της Συγκοινωνίας ότι τα Κρατικά Ένεχυροδανειστήρια θ' άρχισουν λειτουργούντα από της 15ης Αύγουστου.

Ήταν καιρός πράγματι να λησθή η μέριμνα αυτή από την Κυβέρνηση. Καλύτερα άργα, παρά ποτέ. Χρόνια τώρα τα ιδιωτικά ένεχυροδανειστήρια—όχι όλα βέβαια, αλλά τα περισσότερα—έξοδον κι' έουτηρόντο από την σκληρή ανάγκη του λαού, από την δεινήν ανάγκην του φοιμού ή του ένοικου, που έφερε, που έσπρωχνε μέχρις αυτών, άπειρα πλήθη κόσμου, τον άνεργον, την χήραν, τον συνταξιούχον, προθύμους να ένεχυροδάνουν πάν ό,τι τους άπομένε, για να διαφύγουν προσωρινώς από της ανάγκης τα γαυφά νόχια. Κατ' αυτών τον τρόπον, πο λιμνιάματα πράγματα ένεχυριάζοντο αντί τεμαχίου όρου και με τόκον βαρύν. Ούδεις σχεδόν έλεγχοι εγένετο. Καί το πάν έζηρητάτο από την καλή θέληση και την εδουνηθίαν του ένεχυροδανειστή.

Άλλά και αυτά τα ιδιωτικά ένεχυροδανειστήρια ήσαν ασφαλή κατάφυγα για τους κυνηγημένους άπ' την σκληρή ανάγκη. Είνε ό ένεχυροδανειστάι άνθρωποι με καρδιά, με σπλάγχνα, συμπονούν τον πλείον τους για τή δυστυχία του.

Τί να είπη όμως κανείς, και τί να γράψη, και ποιόν χαρακτήρισμόν να δώση στους σκοτεινούς και μυστηριώδεις εκείνους τοκογλόφους, τους παρανομούντας τήν δυστυχίαν έντός των άντρον των, όπως το θήριον παρανομεί τήν λειαν του :

Ουάι και άλλόμονον εις τους δυστυχείς, οι όποιοι έφεταν στα νόχια των άνθρωπον αυτών! Τά τιμαλάφη των, τά κειμήλιά των, πάν πολύτιμον άντικείμενον επί του όποιου έστρίφει τή ύστατην έλπίδα των, έπληρώνετο πενήχρος, αντί ψυχάν όρου, ένεχυριάζετο αντί άλλων δραχμών, με βαρύτερον τόκον, ό όποιος τόκος, έντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος,

μωή την λέει καμιά φορά κι' ό άγαπημένος μου σύζυγος... Ίδου αυτή: «Ό γιαιρό, παρ' όλες τις περιποιήσεις των, δεν μπόρεσαν να με συνεφέρουν, και πιστοποίησαν τον θάνατό μου από σφραγή καρδιάς, στα τελευταία... Ή κηδεία μου έγινε μεγαλοταπεινά κι' όλη ή Φλωρεντία τήν ακολουθήσε. Τό πτώμα μου κατεβιάστηκε στο οικογενειακό νεοταρίμιας και τό σκέτασμα του φερέθου μου βιδώθηκε στερεά επάνω μου... Την τρίτη ήμέρα από τον ένταφιασμό μου, ό άγαπημένος μου 'Οστάδιος, μη μιλώντας να λήξη δίχως έμένα, ήρθε κοντά μιά νύχτα στον τάφο μου ' αυτοκτονήση. Θέλησε όμως να φύγη για π ρ ώ τ η και τελευταία φορά τό χέλι μου, και ξεβιδώσε τό σκέτασμα. Άπό τό σκοτάδια, στα όποια τόσες ήμέρες λησθόμον, έννοιμα Ίσαρινα νάτι άνέκραστο ν' άνακουφίξη τό στήθος μου και μιά άχτίδα υπερχοσμον φως ζωνόνησε τήν έκμυνησιμένη παρτή μου. Στέναξα έλαφρά, κάτω από τό άτελεισμένο φίλ το 'Οστάδιον, κι' άκούγοντας τήν κωνή τής φωνής του, άνοιξα τά μάτια μου : Είχα πάθει νεκροάνια τριήμερη κι' άξαφνα άνοστήθηκα εκ νεκρών ! Ναι, φίλε μου ! Την πρώτη φωνή και των δύο μας — ένός σ' έναν τάφο μέσα κι' ό 'Οστάδιος άγκαλιάζοντας μιά πεθαιμένη πού ζωντανέμη — την διαδέχθηκε άνέκραστο χαρά... Λημονόντας τό πένθιμο περιβάλλον και τήν άλλόκλη θέσι μας, έξουλογηθήκαμε τό περσινά βίσιανά μας και τό άμοκιάτα παρόνά μας. Τί άκαλοήθηκε από αυτά ; «Ότι ό 'Οστάδιος μόνωραε πιστωτά, αλλά ότι ό πάτερας μου ειχε άνακαλίψει επτέλους τήν άλληλογραφία μας και κρατούσε αυτός τά γράμματά του... Κι' ότι ό δοξή 'Εράλντι, συνεννοημένος από πρίν με τον πατέρα μου, ειχε πη ψέματια για τον δήθεν γάμο του 'Οστάδιου, για να με πεισιώσει μαζί του και για να πραγματοποιήθη έτσι το καταθλιμένο σχέδιό τους ! Φανταστήτε τώρα τήν κατάληξη όλόκληρης τής Φλωρεντίας για τήν νεκρονάστασι μου... Κι' ό Αδούκατος άρχιδούξή Κάρολος, γενικός διοικητής τής Φλωρεντίας, τόσο ένδιαιρέθη για τήν ύπόθεσι αυτή, ώστε έπεισε τον πατέρα μου να γερνήσι τήν άπόρροσι το γάμου μου — ός τελεσθέντος χωρίς να τό θέλω — και να συγκατατεθή στην έννοια μου με τον σωτήρα τής ζωής μου και... και τόρα πια άγαπημένον σύζυγόν μου...»

Κι' ένό ή πριγκίπισσα 'Ορσίνι-Νουοβόιτσε μυστήριε από τό βάρος τόσο πενθίμων άναμνήσεων, έμει τήν κωτιόσαμε άφρονι και με άνέκραστο συμπαθεία...

ΠΩΛ ΑΙΚΑΡ

τό άφηνε εις τας χείρας του τοκογλόφου, κτήμα του πλέον κτήμα άποκτηθέν δι' άλλων κερμάτων.

Όλη αυτή ή άγριότης, ή άπαιθροπία, ή άσυνειδησία και ή εκμετάλλευσις θα πάψη όριστικός, εϋθός ός άρχισούν λειτουργούντα τα Κρατικά Ένεχυροδανειστήρια. Ό λαός θα καταφεύγη πλέον εις αυτά, γευάτος έμπιστοσύνην, άσποφύγον τά άντρα των τοκογλόφων, των προφρονών και παλιμομένων διά του αίματος τής φτωχολογίας. Ό άνακουφίζετα δέ και θα «βουλόνη» τήν ανάγκη του, χωρίς να κλέπτεται, χωρίς να χάνη πάν ό,τι πολύτιμον ένεχυριάζει.

—ΤΟ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η Κυβέρνησις, άφού διευθέτησε τα ζητήματα τής όδοποιίας και τής συνεχίσεως των παραγωγικών έργων, άπεφασισε να λύση όριστικός και όλο γενικός τό συγκοινωνιακό πρόβλημα της Χώρας μας.

Για τό σκοπό αυτό, άποφασίστηκε να μετακληθή ένας Γερμανός ειδικός, ό όποιος θ' αναλάβη τήν μελέτη του Έλληνικού συγκοινωνιακού ζητήματος, από τεχνικής και οικονομικής άπόφως. Ένωμεταξύ, για τον καταρισμό των στοιχείων που θα χρησιμοποιήση ό Γερμανός ειδικός, θα συσταθώ στο ύπουσθον Συγκοινωνίας ένα ειδικό γραφείο, στο όποιο θα άποστασθόν προσωρινώς άνωτερο ύπάλληλοι του Υπουργείου αυτού, των Σ.Ε.Κ., τής διευθύνσεως Έμπορικής Ναυτιλίας και των διαφόρων λιμενικών όργανισμών.

Πρέπει να σημειωθή ότι βάσις και σκοπός τής προσπαθείας αυτής, θα εινη ή ένότης και ή ανάπτυξις των συγκοινωνιών μας και ή ελάττωσις του κόστους των μεταφορών. Άν κατορθωθή αυτό—και τό εύχόμεθα να κατορθωθή μ' όλη μας τήν καρδιά—ή ζωή θα γίνη πολύ φθηνή άφ' ενός και άφ' έτερου όρισεμέναί έπαρχιαι, που ως τώρα μαστιούνται και φτωχώνον, θα άνάκουσθηθών άμέσως.

Πρό πατός θα έχουμε άφθονα και φθνα όρισεμένα προϊόντα, τά όποια σπαζίνον σήμερα στις έπαρχιες, γιατί δεν μπορούν να μεταφερθόν στην πρωτεύουσα. Έτσι δηλαδή και ή Άθήνα θα άνακουσθη, αλλά και ή έπαρχιαι και οι παραγωγοί, οι τόσο άπελισμένοι σήμερα από τήν κατάστασι.

Άμεσο παράδειγμα τα φρούτα. Άν όπτηραν συγκοινωνίες, δεν θα εσάπιζαν σήμερα στους τόπους τής παραγωγής των. Ούτε και πανάκριβα θα τά έπράγαμε. Θα είχαμε άφθονιαν έξ αυτών και χρήμα άφθονο θα έφερε σ' όρισμένες έπαρχιες τής Παλαιάς και τής Νέας Έλλάδος.

Άς κοινοσήθι λοιπόν τό συγκοινωνιακό ζήτημα. Είνε ένα από τα σπουδαιότερα και ζωτικότερα του τόπου. Κι' ό λαός τό παρακολουθεί μ' ένδιαιρέσην και συγκινησιαν έξαισιετικην.

—Η ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ

Η σπογγαλιεία δυστυχώς και κατά τον περασμένο χρόνο, όπως και κατά τα προηγύμενα έτη, περιωριστικη σημαντικά.

Κατά τό 1933 άπασχόλησε 50 σκαπανδροφάρα πλοία και 49 βοηθητικά, στα όποια έργάσθησαν 73 κυβερνήται, 262 δύτες και 400 ναύτες. Πρέπει όμως να σημειωθή, ότι κατά τό 1932 είχον έργασθώ στα σπογγαλιευτικά μας πλοία 1.200 άνδρες, έκ των όποιων οι 500 δύτες, κι' ότι κατά τα προηγύμενα χρόνια έργαζότουσαν από πλοία αυτά 1.600 άνδρες.

Παρά τον περιορισμό όμως των έργασιών, τά σπογγαλιευτικά τής Ύδρας είχον κατά τό 1933 καθαρά κέρδη 1.650.000 δραχμές, του Βόλου 840.000 δραχμές και τής Αλήμου 180.000 δραχμές.

Έπίσης κατά τό 1933 έσημειώθησαν έπτά δυστυχήματα δυτών—δλα σε Ύδραϊκά σπογγαλιευτικά—άπ' τά όποια τά τέσσαρα ήσαν θανατηφόρα. Έπίσης ένάουαησε κι' ένα σπογγαλιευτικό, άπ' τό πλήρωμα του όποίου επνίγησαν 4 άνδρες.

Οι άνωτέρω άριθμοί όμιλούν σαφέστατα και δείχνουν ότι ποέπει να λησθή πάσα δυνατή μέριμνα διά τήν ένίσχυση τής σπογγαλιείας, τής τόσο πλουτοπαραγωγικής αυτής πηγής για τήν Έλλάδα.

Η Κυβέρνησις έχει τον λόγον στην περίστασι αυτήν και είμεθα βέβαιοι ότι θα λάβη άρέκτως τά ένδεικνύόμενα μέτρα, έφ' όσον εινη άκόμη καιρός.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Έχει τήν πρώτη κυκλοφορία έξ όλων των Άθηναϊκών περιοδικών, έδεκαμαθιαίων κλπ.